

CVETJE

z vertov sv. Frančiška.

XXXI. tečaj.

V Gorici, 1914.

12. zvezek.

Papež Benedikt XV. in zastopniki kapucinske družine prvega reda sv. Frančiška.

Dne 21. kimavca je sprejel sv. oče papež Benedikt XV. zaporedoma zastopnike vseh treh družin prvega reda sv. očeta Frančiška. Kako ljubeznivo je bilo sprejetje našega p. generala in njegovih svetovavcev, smo že povedali. Ravno tako prijazno in ljubeznivo pa je sprejel sv. oče tudi očete kapucine. Kleče pred tronom je prebral njih p. general sledeči nagovor:

»Sveti oče!

Izročila zvestobe in spoštovanja do apostolskega sedeža, ki so se ohranila skozi stoletja v redu manjših bratov, tako, da so postala celo njega posebno znamenje, imajo priložnost zopet se popolnoma razodeti današnji dan, ko blagovoli Vaša svetost prvi krat generalatno kurijo manjših bratov kapucinov sprejeti. Pred malo mesci je zagotavljal naš generalni kapitelj, kleče pred nogami Vašega svitlega prednjika, čutila ponižne in neomejene podložnosti pod namestnikom Jezusa Kristusa. Denes smo prišli k nogam Vaše svetosti, da ta čutila ponovimo

v imenu vsega kapucinskega reda in kapucinek, ki stoje pod našo oblastjo (jurisdikcijo), in tudi v imenu udov tretjega reda, ki žive razkropljeni po celem svetu.

Sveti oče, mi se veselimo Vašega povzdignjenja na stol sv. Petra in prinašamo Vaši svetosti naša najživejša voščila. Vendar ne pozabljamo pri tem, da je breme vladati vsi Cerkev strahovito, in zato globoko čutimo dolžnost brez nehanja in pešanja moliti za tistega, ki je z nebes za našega vodnika in najljubeznivišega očeta določen. Z dolžno pomočjo molitve hočemo združiti tudi pomoč dela in truda. Truditi se, da dosežemo kerščansko popolnost, kaker je naša prva in najimenitniša dolžnost, apostoljsko delati, da na strani svetovne duhovščine pomoremo širiti kraljestvo božje, zlasti po deželah, kjer še ne sveti luč svete vere. Vselej in povsod pa hočemo neločljivo zvezani ostati z apostoljskim sedežem in papežem, da bomo od njega spodbudke in življenje prejeli.

Prijetno je gledati na zeleni trati dežele belo cerkvico, po katere zidovih se oprijemlje in kvišku spenja zeleni beršlin. Beli zidovi vzderžujejo in varujejo malo rastlino, ta pa lepote in razveseljuje tako rekoč samotno cerkvico. Sveti oče, mi hočemo biti ponižni, zvesti beršlin in prosimo Vašo svetost, naj bo naše varstvo in naša obramba. Ko zastavo te dobrote prosim ponižno, sveti oče, Vašega očetovskega blagoslova za nas in vse ude treh redov, za naše dobrotnike, posebno pa za naše mladeniče, ki jih je grozovita vojska peljala na polja smerti, za tiste plemenite duše, ki so dale domovini, kar ji gre, pri tem pa vedno pomnijo na to, kar so Bogu dolžne.«

Ko je bil nagovor prebran, se je obrnil sveti oče do pričujočih po priliki s temi besedami:

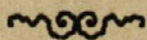
»Jako me veseli voščila spoštovanja, ki jih prinašate, ne moji osebi, temuč božji veljavi, ki jo zastopam. Veseli me, da mi daje povzdignjenje na stol sv. Petra priložnost da se z novimi vezmi zvežem s kapucinskim redom; zato tudi sè živim dopadenjem sprejemam čutila, ki ste jih izrazili v imenu reda, in ki so izraz zvestobe do apostoljskega sedeža, zvestobe, ki je bila vedno najlepše izročilo vašega reda.

Kapucini so mej redovnimi družbami tisti, ki se morejo naklonjenosti ljudstva najbolj veseliti, najbolj poljudni so, pridno delajo in store toliko dobrega za duše. Dostikrat sem imel

ob času moje škofovske delavnosti priliko, gorečnost kapucinov in obile sadove njih apostoljske delavnosti poteriti. V tem trenutku se mi bude mnogi spomini, ki množe mojo naklonjenost in ljubezen do kapucinskega reda. Najberž je malo komu znano, da sem imel v genovski kapucinski okrajini starega strica, ki že moje ime nanj spominja, p. Jakoba iz Genove iz plemenite družine markezov Raddži. Njemu, svetemu, duha sv. Frančiška polnemu možu, sem odkril svojo dušo, preden sem se odločil za duhovniški stan, in on mi je mnogo pomagal s svojimi sveti in spodbudki; njemu' se imam za Bogom zahvaliti za svoj duhovniški stan. Tako sem od otroških let zajeel nagnjenje in ljubezen do kapucinskega reda. Sčasoma je rastlo v meni to spoštovanje, ko sem videl delavnost, ki jo razvijajo dobri kapucini v škofijah in v vnanjih misijonih, katerih so mnogi njim izročeni. Spominjam se tudi dobrih, svetih vtiskov, ki sem jih prejel v se, ko sem obiskal samostan v Čezeni. Malo dni pred svojim obhodom v Rim sem bil v tistem novicijskem samostanu, to je bila poslednja redovna hiša, poslednji samostan, ki sem ga obiskal.

Veseli me, da red cvete, in prepričan sem, da bo njegov cvet pod modrim vodstvom p. generala in teh, ki ga sè svetom in delom v vladi reda podpirajo, še raste. Jaz vas bom varoval in vam bom vedno na pomoč. Mej tem vas blagoslavljam vse in vse tiste, ki ste mi jih priporočili. Blagoslavljam vse ude, misijonarje, kapucinke, tretjerednike, mladeniče, ki se v vojski, in imajo tako pri izpolnjevanju svoje dolžnosti ko dobri državljani priložnost svoje tovariše sè sredstvi in pomočki svete vere podpirati.« —

Prejemši blagoslov so bili posamezni pripuščeni k poljubni noge in ribiškega perstana. Sv. oče je hotel od vsakega vedeti, od kod je doma, in za vsakega je imel očetovsko besedo. V resnici tako prijazno, priprosto in ljubeznivo je težko kedaj kateri papež govoril sè sinovi sv. Frančiška, kaker sedanji sv. oče Benedikt XV. Kedo se ne bi čutil navdušenega toliko ljubezen povračati z nasprotno ljubeznijo! Ljubimo torej vsi našega dobrega svetega očeta in živimo tako, da nam bo mogel vesel tudi nadalje ohraniti svojo ljubezen in zadovoljnost.

Zaupno občevanje z Bogom.

P. A. M.

XXXVI. POGLAVJE.

Sv. pismo ne nasprotuje duhovnemu veselju.

Dokazati moramo še to, da se duhovno veselje služabnikov božjih popolnoma vjema z mesti v sv. pismu, ki navidezno temu nasprotujejo. Tako n. pr. besede Jezusove učencem: »Vi boste jokali in žalovali; svet pa se bo veselil.« Jan. 16. 20. Ravno tako besede kralja Davida: »Celi dan prežaljen hodim.« Ps. 37, 7; ali besede sv. Pavla: »Imam veliko žalost in vedno bridkost v svojem srcu.« Rim. 9. 2. K tem besedam pravimo:

1. Besede »žalost in bridkost« pomenite v sv. pismu pogostokrat vzroke žalosti in bridkosti, preganjanje, zapore in enake stiske. V tem pomenu moramo razlagati prerokovanje Gospodovo: »Vi boste jokali in žalovali; svet pa se bo veselil.« To je, kaker bi bil rekel: »Svet se bo veselil nad dobrotami sedanjega življenja; vas pa bo stiskalo na zunaj nasprotno zlo.« V tem pomenu razlaga sv. Krizostom besede: »Blager žalostnim«, Ko je s kraljem Davidom rekel: »Pridite, radujmo se v Gospodu!« se vpraša: Kaj pa pomeni izrek: »Blager žalostnim« in pa besede: »Gorje vam, ki se smejate?« In na to odgovarja: »O gotovo! Blager tistim, ki žalujejo na svetu in gorje tistim, ki se sè svetom vesele, to je, blager tistim, ki se vzderže posvetnega veselja in gorje tistim, ki ga vživajo. Tisto zlo, ki zadene le telo ali nižje dušne zmožnosti, ne more kaliti veselja, ki ga ljubljenci božji vživajo v duhu, ko okušajo nebeške dobrote. Navadno se zgodi ravno nasprotno. Koliker več terpe svetniki na zunaj za Boga, toliko večje veselje vživa njih duša in to notranje veselje je včasih tako veliko, da vseh bridkosti življenja in zunanjega terpljenja ali ne čutijo ali ga pa nimajo za zlo in nesrečo.«

2. Drugič pa nikaker ne mislimo tajiti, da je tudi neka notranja, sveta in hvalevredna žalost, ki je lastna služabnikom božjim. To je žalost zaradi storjenih grehov, o kateri pravi sv. apostelj Pavel, da je po Bogu in obrodi stanovitno pokoro k zveščanju;« dalje žalost, ki nastane iz sočutja, ki ga imamo z ne-

nesrečo bližnjega, da jokamo z jokajočimi, in žalost, ki nam jo dela zavest, da smo še ločeni od Boga v tem kraju pregnanstva, kaker kliče kralj David: »Gorje meni, da se moje popotovanje podaljšuje!« Ps. 119, 5. »Moje solze so moj kruh noč in dan, ker mi vsaki dan pravijo: Kje je tvoj Bog?« Ps. 41, 4. Taka žalost pa kar nič ne nasprotuje notranjem duhovnemu veselju.

Kaker uči sv. Tomaž je taka dolžnost lahko vzrok veselja, ker je to prvič krepostno delo in drugič ker obudi v človeku spomin na ljubega Boga in poživi ljubezen do njega. Premislimo nekoliko ono trojno žalost in prepričali se bomo, kako v pobožnih dušah notranje veselje prej množi kaker zmanjšuje.

Ako premišljujemo žalost, ki izvira iz spomina na storjene grehe, moramo spoznati, da obudi neka sicer grenka ali ob enem tudi sladka čustva, tako da je sv. Janez Klimak vskliknil: »Občudovati moram, ko premišljuje moč kesanja, koliko imajo ti občutki bridkosti in žalosti v sebi, pa ob enem polno tolažbe in sladkosti, kaker med.« Sicer pa to ni tako čudno in nezapadljivo. Vzroke zato, da ima taka žalost v sebi tudi tolažbo in sladkost, kmalu najdemo. Saj človek ne more občutiti take žalosti, da bi ob enem ne mislil na edini nagib te žalosti, ki je ljubezen in dobrota božja, ki ga sili Boga tudi ljubiti. Dobro pa tudi ve, da ga ravno ta spokorna žalost dela Bogu dopadljivega. Spominja se pri tem, ko obžaluje svoje grehe, tudi neskončnega vmiljenja božjega, po katerem so mu bili odpuščeni. Slednjič pa sedanji svoj stan sprave z Bogom toliko više ceni, kolikor bolj je svoj prejšnji grešni stan obžaloval. Vse to pa gotovo razlije čez njegovo žalost neko prečudno sladkost.

Ravno to moram reči tudi drugi versti žalosti, ki nastane pri pogledu na nesrečo bližnjega; zakaj ni mogoče, da bi ta žalost ne bila združena s sladkostjo. Prvič je to dobro, zaslužno delo, ki milost božjo v nas pomnoži, delo, s katerim se vadimo v ljubezni do Boga in do bližnjega. To nas uči lastna skušnja. Toliko večje je neko notranje veselje v naši duši, kolikor večje je naše sočutje z bližnjim v njegovi nesreči.

Nič drugače ni s tretjo versto žalosti, ki izvira iz premišljevanja pobožne in svete duše, da je še ločena od uživanja božjega. Ker izvira ta žalost iz premišljevanja nebeških dobrot in iz gorečega hrepenenja po njih, ki je pa združeno s terdnim

upanjem, da ga bo enkrat dosegla, napolnjuje vse to dušo z nepopisljivo sladkostjo. V tem stanu postanejo solze najprijetnejša jed in take duše morejo klicati z Davidom: »Moje solze so moj kruh noč in dan; ker mi vsaki dan pravijo: Kje je tvoj Bog?« Ps. 41, 4.

Pripomniti pa moram, da se ne smemo preveč vdajati tej žalosti, ako ima tudi neko sladkost v sebi in ni nasprotna duhovnemu veselju, temuč prizadevati si moramo za čisto, nežno ljubezen božjo. Zato govori sv. Lavrencij Justinijan: »Bogoljubna duša ne žaluje in ne objokuje svojih pregreh zaradi sebe, temuč zaradi Boga, čiger gospodstvo je prezirala, da se svojimi solzami zadostuje ljubljencu in pokliče nazaj njega kterelega je po svoji krivdi od sebe odvernila.« Svetnik pa prištevja, naj se duša ne zadržuje dolgo pri tej žalosti, temuč le toliko časa, dokler v sebi čuti, da hoče ljubi Bog zopet v njenem sercu prebivati; potem jo hitro odloži ter se postavi v neko veselo razpoloženje, da z veselim obličjem nasproti hiti Bogu, ki prihaja.«

Tega mnenja je bil tudi sv. Frančišek. Ko je on videl enega svojih redovnih bratov žalostnega in čmernega, ga je pograjal rekoč, da služabnik božji nima vzroka žalovati, razen ako je grešil in tudi tedaj le toliko časa, da mu je bil greh odpuščen. Ako ti torej tvoja vest očita velik greh, spravi se z Bogom in prosi ga berž, da ti verne notranje veselje, kliči z Davidom: »Daj mi zopet veselje svojega zveličanja in z mogočnim duhom me poterdi.« Ps. 50, 14.

To pravilo velja še zlasti za male grehe, v ketere vsaki dan padamo. Kaker hitro smo storili tak greh, precej obudimo kesanje in vernimo se k prejšnjemu veselju in miru, kaker bi se ne bilo nič zgodilo.

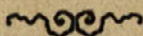
Ke bi hoteli zaradi takih grehov, ki tako pogosto zabredemo vanje, dolgo žalovati, koliko bi še imeli časa mirno in prijazno z Bogom se kratkočasiti?

Na to je treba toliko bolj paziti, ker vtegne ta žalost biti včasih pretirana, ne le ako predolgo terpi, temuč tudi, ako zbeगा in prestraši dušo. Modro govori puščavnik Marko, ki pravi: »Je neko dobro in koristno kesanje, ki serce razveseli; je pa tudi neko napačno in škodljivo kesanje, ki dušo vznemirja in bega.« Ako je pa za služabnike božje toliko važnosti, da na

poti popolnosti vedno veseli in odločni napredujejo, morajo skrbeti, da se njih serca ne polasti tako vznemirjajoča žalost in da je kesanje, ki ga nad svojimi grehi obujajo, po nauku pobožnega Kasijana »mirno, rahlo, tako rekoč veselo in poživljeno z upanjem na njih napredek.« Tako pa bo, ako izhaja iz ljubezni božje in se ne da otergati od serčnega in otroškega zaupanja v njega.

To je tedaj način, kako more tisti, ki hodi po poti ljubezni božje, neprenehoma uživati sladkost duhovnega veselja, celo tudi takrat, ko objokuje svoje lastne grehe in revščino drugih. K temu mu pomaga premišljevanje resnic, ki tolažijo serce, kaker n. pr. neskončna ljubeznivost in lepota božja, njegova dobrota proti nam in sreča, da moremo biti tukaj na svetu njegovi prijatelji in bomo enkrat šli v njegovo veličastvo. Ke bi pa tudi včasih boli resne reči premišljeval, vender to ne bo skalilo njegovega dušnega veselja in miru; bridkost in grenkost, katero pri tem občuti, še prijetniše dela notranje veselje. Zakaj, kedo ne spozna, da bi neprestano uživanje čistega veselja zgubilo svojo mikavnost in nam postalo zoperno? Mana je bila angeljski kruh iz nebes in je imela v sebi vso prijetnost, in vender so se je Judje naveličali, ker je bila njih vsakdanji in edini živež, tako da so govorili: »Naše oči ne vidijo družega ko mano,« in: »Naši duši se že gnjusi nad to prelahko jedjo.« IV. Mojz. II, 6. in IV. Mojz. 21, 5.

K sklepu ljubi bravci vam kličem: »Bog upanja pa naj vas napolni zè vsem veseljem in mirom v verovanju, da obogatite v upanju in moči svetega Duha.« Rim. 15, 13.

Krona dvanajst zvezd.

Pobožnost dvanajst sobot ali nedelj na čast brez madeža spočeti Devici Mariji.

P. A. F.

DVANAJSTA ZVEZDA.

Marija ljubi presveto Jezusovo Serce.

Presveta Devica Marija je naša Mati in zato ljubi in pomaga vsem: sveti Cerkvi, vsakemu kristijanu in dušam v vi-

cah. Marija je tudi Mati božja in zato ljubi svojega Sinu Jezusa, in sicer bolj kaker vse druge stvari. Sv. Frančišek Saleški pravi: »Ako so bili prvi kristijani enega serca in ene duše, ker so se popolnoma ljubili; ako ni sv. Pavel za se živel, ampak Jezus Kristus v njem, ker je bilo njegovo serce tesno združeno sè Sercem svojega učitelja in je bila zaradi tega njegova duša v njegovem sercu kaker mrtva, in je živela samo v Sercu svojega Zveličarja, keterega je ljubila, o moj Bog, koliko bolj je res, da je presveta Devica imela samo eno dušo, samo eno serce, samo eno življenje sè svojim Sinom tako, da je presveta Mati živela ne sama sebi, temuč njen Sin v nji. Ti si Mati, o Marija, ki tako ljubiš in si tako ljubljena kaker nobena druga stvar. Zakaj ti ljubiš in si ljubljena tako zelo, da se ne da primerjati, bolj kaker vsi zbori angeljev in ljudi. Tvoj naslov je: Mati edinorojenega Sinu; kaker ta vse druge presega, tako tudi tvoja ljubezen presega ljubezen vseh drugih.« (Theot. I. 5. c. 13.). Sveti Brigiti je sama razodela: »Nobenega greha, ne smertnega ne odpustljivega nisem storila; vsa sem gorela čiste ljubezni do Boga, tako, da me nič na svetu ni veselilo kakor edino spolnjevati voljo božjo. Zakaj moj Bog, ki me je sè svojo močjo vstvaril in s krepostjo svojega svetega Duha napolnil, je ves gorel in žarel v ljubezni do mene, in ravno tako je tudi moje serce vse gorelo in žarelo v ljubezni do njega« (Revel. I. I. c. 10.).

Zgled.

»Ker pa Marija, piše sv. Aljfonz Ligvorij, Boga tako ljubi, zato tudi najbolj zahteva od svojih častivcev, da naj Boga ljubijo koliker le morejo. Ravno to je priporočala blaženi Angeli Folinjski po svetem obhajilu: »Angela, moj Sin te je blagoslovil, glej tedaj, da ga boš ljubila, in sicer koliker moreš. (Slava Marije 1. del. § 2. o Marijini ljubezni do Boga). Sv. Frančišek Serafinski je zelo častil presveto Jezusovo Serce. Blažena Marjeta Marija Alakók je bila 4. oktobra leta 1686. zamaknjena, videla je v duhu sv. Frančiška Serafinskega v čudovito svitli luči, v veličastvu, ki je presegalo veličastvo vseh drugih svetnikov in sicer zato, ker je bil na tem svetu Jezusu Kristusu najbolj podoben, od Boga izvoljen, da je nosil presvete rane Gospodove na svojem telesu. Takrat ji je Bog razodel, kako je

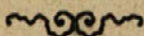
Bil združen sveti Frančišek s presvetim Sercem našega Zveličarja na neki celo poseben način in da mu je podeljena zato nenavadna moč, da more izprositi milosti od tega božjega Serca. Razodeto ji je tudi bilo, da se on vedno daruje pravici božji v združenju s presvetim Sercem Jezusovim, da bi izprosil vsmiljenje za grešnike, zlasti za Bogu posvečene osebe, ke-tere ne živijo, kakor jim stani nalaga. Videla je, kakor bi ležal zdihovaje pred božjim prestolom, da bi potolažil jezo neskončne pravice. Zdelo se ji je tudi, kakor bi Bog zadržaval kazni, katere je hotel že poslati nad krivičhe. Na koncu prikazni ji je dal Bog sv. Frančiška za posebnega vodnika v terpljenju, katero ji je napovedal. (Cvetje, I. str. 174.)

Mati božja želi, da bi tudi ti častil presveto Jezusovo Serce, ako hočeš biti njen pravi častivec. Ako pa hočeš prav častiti presveto Jezusovo Serce, treba najprej da ga ljubiš; ljubiš ga pa tedaj, keder spolnjuješ božje in cerkvene zapovedi ter dolžnosti svojega stanu ali svoje službe. Kristus namreč sam pravi: »Ako me ljubite, spolnujte moje zapovedi« (Jan. 14, 15.). »Gdor moje zapovedi ima in jih spolnjuje, ta je, ki me ljubi.« (Jan. 14, 20). Spolnуй tedaj vestno božje in cerkvene zapovedi ter svoje stanovske dolžnosti, službo i. t. d., tako se boš namreč greha varoval. Za svoje storjene grehe pa zadoščuj presvetemu Sercu Jezusovemu. Od blažene Marjete Alakók ni Jezus nobene reči tolikokrat in tako jasno zahteval, kakor to, da naj zadoščuje njegovemu božjemu Sercu za nehvaležnost, merzloto, zaničevanje in nevredno prejemanje svetih zakramentov. Glej pa, da boš vedno posnemal Mater božjo in Jezusa v njihovih čednostih; ako si bil do zdaj prevzet, bodi ponižen v govorjenju, obleki in v občevanju. Ako si bil vdan jezi, kroti jo in bodi krotak; ako si bil len, ne bodi nadalje nigdar brez kakega dela. Ako je gospodoval čez te duh nečistosti, sovraži zanaprej take skušnjave, varuj svoje oči in ušesa, ogibaj se lenobe in bližnje grešne priložnosti i. t. d.

Molitev.

O brezmadežna Devica Marija, ti si vse svoje življenje ljubila svojega božjega Sinu Jezusa, izprosi mi milost, da bom tudi jaz po tvojem zgledu spolnjeval božje in cerkvene zapovedi in vestno opravljal svoje stanovske dolžnosti ne samo ta

mesec in to leto temuč vse svoje življenje. Izprosi mi milost, da se bom bal z grehom žaliti tvojega božjega Sinu, za stare grehe pa pokoro delal in poterpežljivo prenašal križe in nadloge. S tvojo pomočjo se bom vadal v čednosti, ki mi je naj bolj potrebna, da bom postajal vedno bolj podoben tvojemu božjemu Sinu in tebi, o moja Mati. Amen.

Henrik grof Šambordski,

lep zgled gorečega katoliškega kristijana.

P. V. K.

(Konec.)

VII. \

Nekaj ginjivega je bilo videti pred 31 leti v graščini Frozdorf (Frohsdorf) blizu Dunajskega Novega mesta 2. avgusta na dan porcijunkeljskega odpustka. Slovečega bolnika so nesli v domačo kapelo, da ondi opravi molitve za odpustke. To je bil grof Šambordski, postavni kralj francoski. Leto za letom je zvesto opravljal to pobožnost; po cele ure se je mudil pri njej, tako da se je res pokazal ne le gorečega kristijana, temuč tudi vnetega tretjerednika, kar je v resnici bil. Leta 1883. pa so ga, kaker rečeno, morali nesti, da je opravil svojo pobožnost. Visoki knez je šel tedaj smerti naproti; zapadel je bil zadnji bolezn.

Ali je tarnal, zdihoval? Gotovo ni bil neobčutljiv za hude bolečine, ki so ga trapile noč in dan, ali reči moramo, da jih je z občudovanja vredno vdanostjo prenašal ter se zaupanjem pričakoval smerti; to lahko spoznamo iz besed, ki jih je izrekel proti nekemu duhovniku. »Moj dobri pater!« tako je dejal, »ali naj ozdravim, ali naj še dalje terpim, zgodi se, koliker in kaker dolgo Gospodu dopade. V resnici bi bil presrečen, ke bi za ceno svojega terpljenja in svoje smerti mogel zagotoviti zveličanje svoje duše in svojega naroda.«

Kako lepo se je dobri gospod pripravljaj na smert, ni mogoče popisati, ne dopovedati. Križ je bil do malega vedno v

njegovih rokah, pobožno ga je poljubljal ter tudi druge ž njim blagoslavljal. Pogosto je zdihoval k Mariji: »O sveta Mati! vtisni svojega križanega Sinu rane globoko v moje serce.«

Sè svojim spovednikom se je kaj rad pogovarjal o posmertnem življenju ter mu zaupljivo razodeval svoje notranje boje ter razne pomisleke. V strahu je bil namreč za svoje zvečičanje kljub temu, da se je tako skerbno varoval greha; spovednik je moral večkrat porabiti vsò svojo zgovornost, da ga je pomiril in potolažil.

Že 6. julija imenovanega leta je bil previden, 21. avgusta zopet, 22. so mu podelili popolni odpustek za vmirajoče. Svete zakramente je prejel s toliko pobožnostjo, da je neki plemenitaš vskliknil: »Keteri brezverec bi ne bil primoram spreobrniti se pri pogledu na tako živo vero ter tako globoko pobožnost!«

Dne 24. avgusta je prosila kraljica kraljevega spovednika, naj bi pred sveto mašo še malo stopil k bolniku, kar je ta seveda tudi storil ter mu še enkrat sveto odvezo podelil. Nato je maševal zanj. Ko se je po sveti maši zahvaljeval, je nena doma prihitela kraljica in ga prosila, naj gre hitro, ker kralj umira. Ko je prišel in stopil h postelji je kralj mirno izdihnil. Bil je na dan pred praznikom svetega Ludovika, kralja francoskega, patrona tretjega reda. Na njegov praznik se je, tako smemo upati, že veselil v nebesih ž njim, ki ga je ko svojega preddega tako zelo častil ter tudi posnemal tukaj na zemlji.

Veliko je bilo joku ob smerti in pogrebu blagega kneza, in to je tudi v polni meri zaslužil; saj je bil v resnici pobožen, kreposten mož, kaker ste se, ljubi braveci, iz teh priprostitih sestavkov vsaj deloma mogli prepričati. Zdaj počiva pod našim velikim aljtarjem, ki se na njem še vedno opravljajo svete maše zanj.

Ta aljtar naše ljube Gospe, če smemo tako reči, k o s t a n j e v i š k e, je prav veličasten spominik kerščanske umetnosti, gotovo vreden, da se ohrani še poznejšim rodovom. Zato smo se namenili ščasoma ga nekoliko prenoviti, da se bo pokazal v svoji prvotni lepoti. V dolgi versti let se je namreč nekoliko postaral in kedaj tudi malo neprimerno popravljal. Zlasti je pa naš namen, da naj bi, kedor pride na Kostanjevico, mogel v aljtarju gledati našo podobo Matere božje, zdaj je namreč večiči-

noma zaperta, tako da je tudi romarji, ki od daleč pridejo, nemorejo vselej videti. Te poprave bodo seveda stale denarja, zato pa ravno odlašamo. Ke bi torej kateri pobožen bravec Cvetja mogel v ta namen kaj vterpeti, bi bilo gotovo dobrodelo. Seveda pa nikoger nočemo nadlegovati, zlasti ne zdaj ob času vojske in draginje, le skromno prosimo, ker vidimo potrebo.

Ali saj je pri nas denarja vse polno, tako mislijo in govorijo nekateri. Mislijo namreč, da smo sam Bog ve koliko podedovali po rajnem grofu Šambordu! Bodi tukaj odkritoserčno povedano, da nismo podedovali niti vinarja, in da so imeli predstojniki kostanjeviškega samostana vedno in še dandanašnji imajo polno skerbi, ako hočejo, da ohranijo cerkev in samostan v primernem stanu ter preskerbe s potrebnim samostansko družino. In zdaj stroški še bolj in bolj rastejo, dohodki se pa zmanjšujejo.

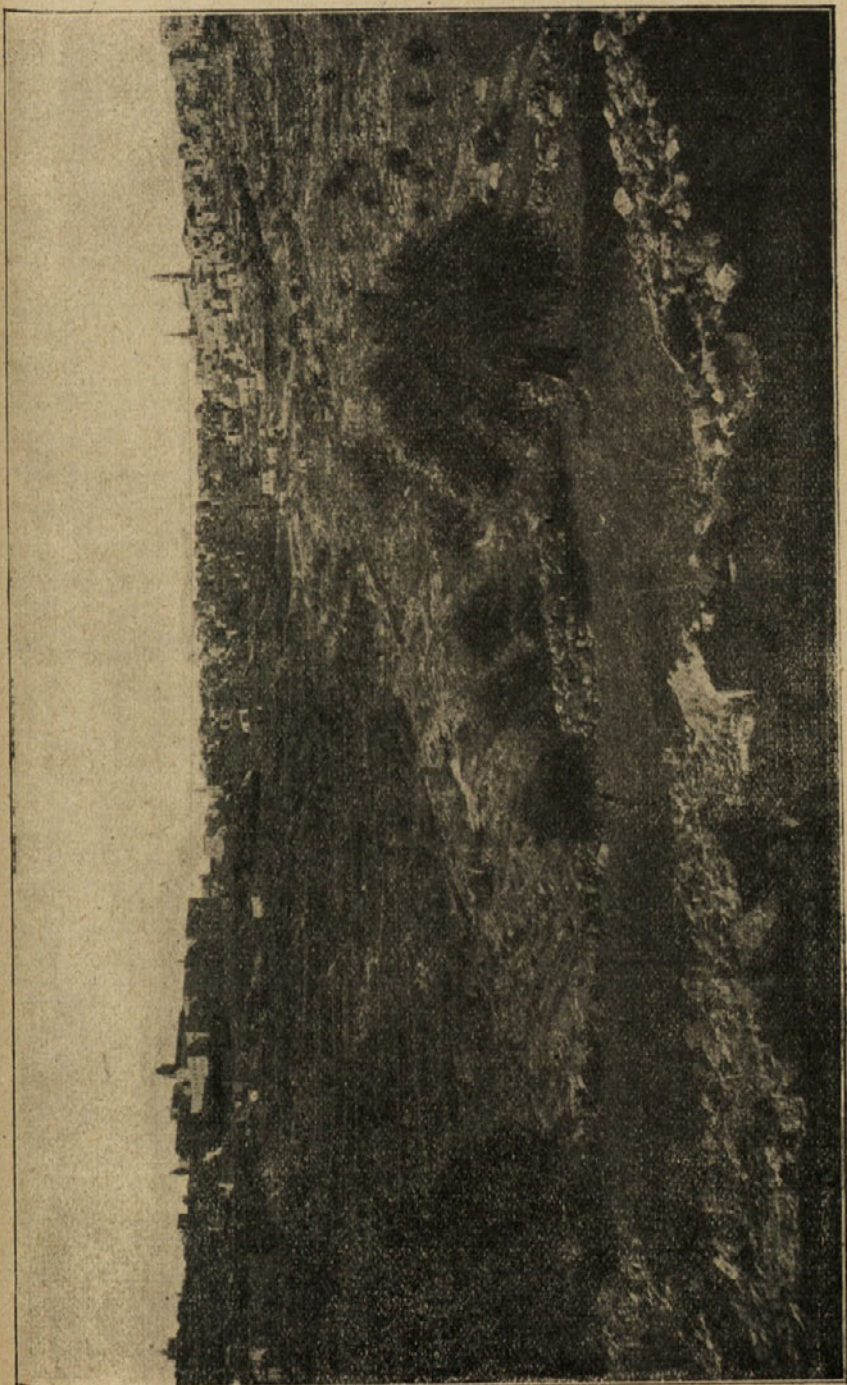
Ali dovolj o tem! Rajni grof nam je res nekaj zapustil: ostal je sam pri nas, in to je gotovo ne majhina čast za našo ljubo Kostanjevico, ki bodi pa zato venderle lepo priporočena blagovoljnim dobrotnikom v spomin in podporo.

Božič v Betlehemu.

Betlehem, o blaženo ime! Kedo te ne izgovarja sè serčnim veseljem o ljubih božičnih praznikih? »In ti Betlehem, Efrata, majhen si mej tisoči Judovimi, pa iz tebe mi izide, ki bo gospodovavec v Izraelu in izhod njegov od začetka, od dni večnosti.« (Mihej 5, 2).

V resnici! Kedo ne želi vsaj enkrat obhajati sv. božični praznik v Betlehemu? Pa kako malo jih je, ki jim je to dano! Meni je bilo dano lansko leto. Z nepopisnim veseljem sem šel na božično vigilijo z nekim sobratom v Betlehem. Mnogo voz je vozilo tedaj romarje iz Jeruzalema. Meni se je zdelo nekako neprimerno voziti se tja ta dan. Peš sem šel s tovarišem, hoteč

Mesto Betlehem.

vsaj s tem nekoliko posnemati Marijo in sv. Jožefa; saj je iz Jeruzalema v Betlehem le 8 kilometrov t. j. dve uri peš hoda.

Krasno jutro je bilo! Na jasnem nebu je ljubko sijalo sonce. Še pred par dnevi je bilo gerdo, viharo, zimsko vreme. Deževalo je dolgo in močno. Da, neko popoldne je celo snežilo v Jeruzalemu. Dva dni pred božičem se je zvedrilo, in zdaj je bila cesta že za silo osušena.

Ob desetih sva odišla iz svetega mesta, vender nisva šla celo pot vkup. Tovariš, francoski diskret, je šel namreč naravnost v Betlehem, jaz pa sem se moral mimogrede oglasiti na Tanti, da spovem tamkajšnje vsmiljene brate. Še le po kosilu sem nadaljeval pot do Betlehema. Blaženi spomini, krasni dan veselo pričakovanje, me je prevzelo popolnoma.

Po ravnini Rafajimski, kjer je negdaj kralj David potolkel Filistejce, so bili pričeli ravnokar orati, sè svojim jako prvotnim orodjem. Na vertu proti gerškemu samostanu sv. Elija so otepavali z dolgimi palicami zrele oljike, ženske so jih pobirale. Pot do tega samostana je malo sterma. Na levi ob cesti je še sedaj vodnjak imenovan Marijin, ker sta po ustnem izročilu tu počivala sv. Jožef in preblazena Devica Marija. Poleg njega je še l. 570 videl neki romar iz Pijačence cerkev, ki jo je bila dala sezidati bogata gospa Ikelija v čast deviški božji Materi. Oskerboval je to cerkev nekaj časa, preden se je vmeknil v votlino na vzhodni strani Betlehema, sv. Teodozij. Marijin vodnjak se imenuje tudi vodnjak treh Modrih, ker pravi ustno izročilo, da so Modri tukaj zopet zagledali zvezdo, potem ko so bili šli iz Jeruzalema. S te višine se zagleda prvič na polkrožnem hribu ljubi Betlehem. — Malo pred mestom na desni strani ceste je grob Jakobove žene Rahele, v časti že nad 3000 let, najprej pri Judih, zdaj tudi pri kristijanih in mohamedanih. Ko se po odhodu Modrih priderli vojaki kralja Heroda nad Betlehem in njegovo okolico in poklali tamkajšne otročiče, tedaj se je Rahela takorekoč vzdramila v svojem grobu in ko prababica nedolžnih žrtev je zaplakala z nesrečnimi materami, kakor piše sv. evangelist Matevž: »Glas se je slišal v Rami, jok in žalovanje veliko, Rahela objokujoča svoje sinove, in ni se dala potolažiti, ker jih ni več.« Tako nas spominja Betlehem na razne dogodke svetopisemske zgodovine; ali neizrekljivo bolj imenitno je to mesto, ker je bil tu rojen Mesija, Zveličar,

ki je Kristus Gospod. On je tisti edini parstir, čigar čreda je vesoljno človeštvo. Zato izrekuje na milijone in milijone ljudi z največo častje ime Betlehem. Sè sv. Pavlo pozdravljam tudi

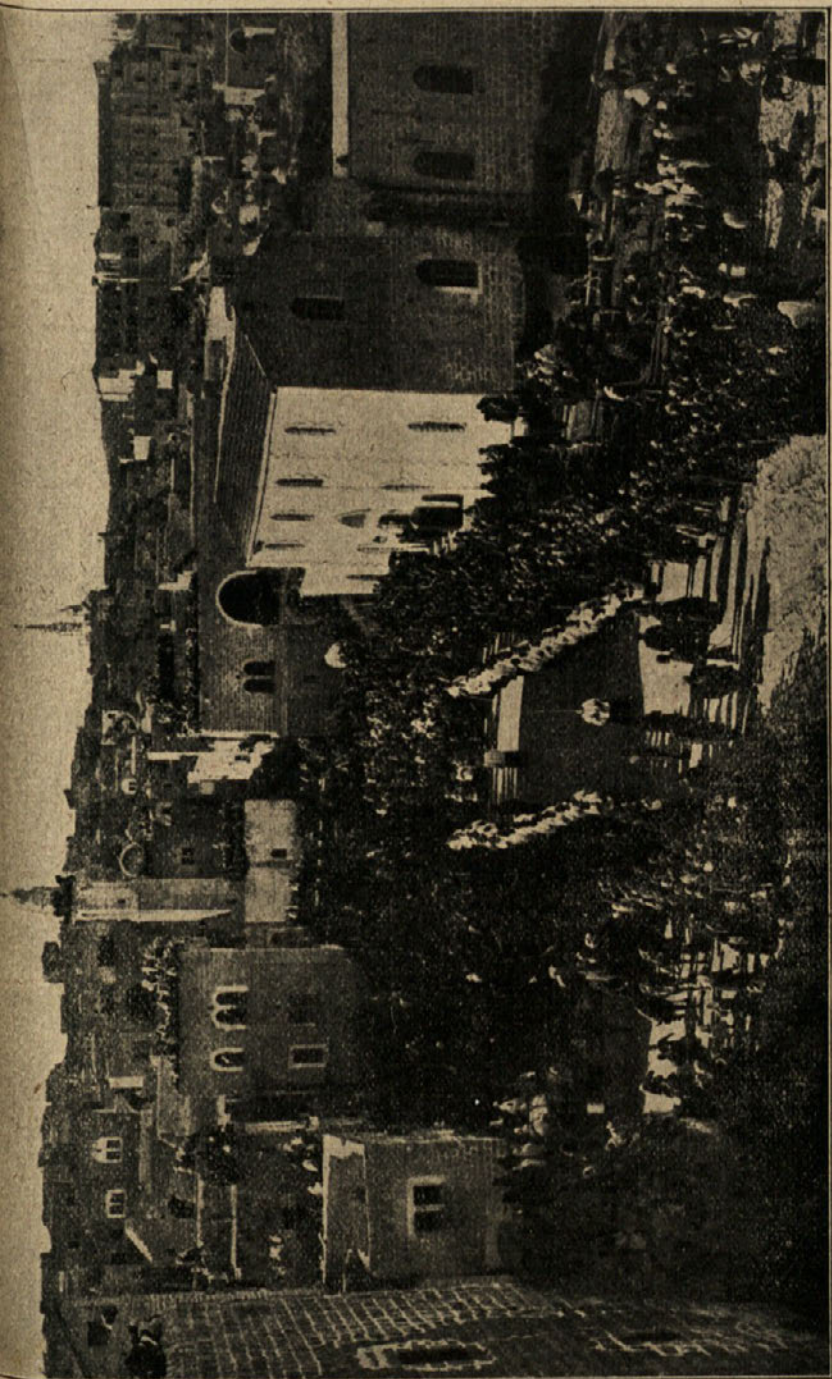
Sedanji katoliški patrijarh jeruzalemski monsinjor Filip Kamassei.

jaz srečno mesto: »Pozdravljam te, Betlehem, hiša kruha, v kateri se je rodil On, ki je ko živi kruh prišel z nebes; pozdravljam te, Efrata, prebogato in najrodovitniše polje, ki si ko sad nosilo Gospoda samega.«

Kako veselo je vse denes v Betlehemu! Vse se pripravlja na blaženo sv. noč.

Popoldne ob polu dveh je slovesen sprejem in vhod jeruzalemskega patriarha, ki je od leta 1907 Filip Camassei, rojen Rimljan, bivši nadškof na otoku Naksu, star zdaj blizu 69 let. Na tergu je vse polno ljudi, pa tudi na terasah to je na ravnih hišnih strehah. Godba Salezijancev, častna straža vojakov, seminaristi, duhovni, redovniki v cerkvenih oblačilih čakajo prihoda patriarhovega. Kar prijezdijo naprej kavazi in vojaki na čilih arabskih konjih ko častna straža. Za njimi se pripelje v kočiji patriarh, visoka in častljiva oseba, pa zelo ponižnega in ljubeznivega vedenja; poleg njega sedi pomožni škof Alojzij Piccardo in v drugih vozovih nekateri kanoniki in duhovni iz patriarhata. Na tergu izstopijo; patriarh pozdravljen od pričujočih vzame svojo slovesnostno obleko (Cappa Magna) in sprevod se vversti, ter počasi začne pomikati v katoliško frančiškansko cerkev sv. Katarine pevajoč »Benedictus«. Tam so ob dveh popoldne pete pontifikalne večernice. Pri tem opraviilu je glavna oseba patriarh, ki se pa berž poverne v Jeruzalem, da ima tam polnočno sveto mašo. Po večernicah sledi sprevod, kaker je v navadi vsak dan, k svetišču Jezusovega rojstva, v baziliko, ki je stara veličastna cerkev v skupni posesti latinske (katoliške) in gerške in armenske ločene cerkve; mej tem se pojo sv. krajem primerne pesmi. K sklepu so pete litanije Matere božje, in blagoslov z Najsvetejšim v frančiškanski župni cerkvi.

V novi romarski hiši (Casa nuova) je do zadnjega kota vse napolnjeno z romarji. Pridejo vselej tudi trije konzuli: francoski, italijanski in avstrijski. Seveda se godi pri tolikem navalu ljudi mnogim kaker negdaj Mariji in Jožefu, veliko jih je v votlini Jezusovega rojstva ali pa v cerkvi čez noč, ker niso več dobili prostora v prenočišču. In tam v negdanjem bornem hlevu v družbi angelov, z Marijo in Jožefom ter s pastirci moli presrečni romar božje Dete Jezusa. O kako blaženi so trenutki, prečuti v sv. noči v votlini rojstva zveličarjevega!

Betlehemiški sprevod jeruzalemskega patrijarha na sveti večer.

Negdanji hlev je zdaj ves preoblečen z dragocenim marmorjem. Krasne svetilke, 55 jih je, ga razsvetljujejo. Sreberna zvezda z latinskim napisom nam kaže kraj, kjer se je rodil zveličar. Napis pravi: »Tukaj je bil od Device Marije rojen Jezus Kristus.« Naj nam tolmači sveti vpliv teh besed pobožni romar Geramb: »Ta misel in ta beseda ima za vernika takomikavnost in ljubkost, da se ne more prav čutiti, celo ne umevati, če nisi na tem kraju samem. Duša, serce, vse dušne moči ostajajo pri ti besedi; vedno je na ustnah, ki žare v hvaležnosti in ljubezni. Res ni nobenega kraja na svetu, kjer bi moglo serce čutiti slajše ganjenje, ko v ti betlehemske votlini.« —

Dolgo sem bil na tem svetem kraju na sv. večer. Potem me je vlekló na teraso samostana, gledat pod krasnim zvezdnatim nebom na okolico, kjer so negdaj v sveti noči bedeli pastirji in stražili svojo čredo, ko je pristopil k njim angelj nebeški in jih je obsijala slava Gospodova. In angelj jim je rekel: »Ne bojte se, zakaj oznanjam vam veliko veselje, da se vam je rodil denes zveličar v mestu Davidovem. In to vam bo znamenje: »Našli boste dete v plenice povito in v jasli položeno.« In mahoma se je prikazala z angeljem množica nebeške vojske, ki je hvalila Boga: »Slava Bogu na višavah in na zemlji mir ljudem, ki so dobre volje« . . .

Ob deseti uri pred polnočjo zazvonijo zvonovi in pomožni škof se poda v sprevodu iz samostana v cerkev sv. Katarine, kjer se prično slovesne jutranjice. Cerkev je natlačeno polna vernikov, ki vstrajajo pri slovesni polnočnici in še pri naslednjem sprevodu. Po sv. maši nese namreč škof ljubezniv kipec nebeškega deteta v votlino Jezusovega rojstva, ter ga položi na kraj, kjer je bil zveličar rojen, in dijakon poje evangelij ter povije podobo in položi v jasli. Nato zapoje pevci:

»Betlehem glej, v tem malem kotu zemlje je bil rojen Stvarnik nebes.«

Zbor to ponovi.

Pevci dalje: »Tu je bil v plenice povit.«

Zbor: »Tu je bil v jasli položen.«

Pevci: »Tu so ga videli pastirji.«

Zbor: »Tu ga je pokazala zvezda.«

Pevci: »Tu so ga molili Modri.«

Zbor: »Tu so peli angeli rekoč:«

Pevci: »Slava Bogu v višavah.«

Zbor: »Slava Bogu v višavah.«

Pevci: Aleluja!

Zbor: Aleluja, Aleluja!

Tu je razkril Gospod, aleluja!

Svoje zveličanje. Aleluja!

Molimo! Dodeli, prosimo, vsegamogočni Bog, da nam tukaj rojeni Odrešenik sveta, kaker je sam začetnik svojega božjega rojstva, podeli tudi sam nesmrtno življenje. Ki s teboj živi in kraljuje od vekov na veke. Amen. —

Kedo more merzel ostati pri tem pogledu? koga to slovesno petje ne bi napolnilo z nepopisljivim veseljem?! Kar se to sveto noč tukaj čuti, ni moč popisati, to je treba skusiti . . .

Berž po procesiji se v votlini Jezusovega rojstva, kaker tudi pri vseh drugih oltarjih v votlini in v cerkvi prično sv. maše ter se nadaljujejo do 3. ure popoldne. Srečo sem imel, že ob 5. uri priti na versto in opraviti tri sv. maše, prvo v votlini Jezusovega rojstva, drugi dve pa pri oltarju nedolžnih otročičev. V ljubki pesmi, ki se bere v brevirju, jih slavi stari Prudencij, kako se pod Kristusovim oltarjem igrajo v nebeškem veselju:

Pozdravljen, spričevavcev cvet,
Ki v prvem te je svitanju
Poterl sovražnik Kristusov,
Ko mlade rože krut vihar.

Daritev prva Kristusu,
Ovčic zaklana čredica,
Ki s palmami in kronami
Igráte pod aljtarjem se.

O Jezus, tebi slava čast,
Ki rojen iz Dvice si,
Z Očetom, z Duhom blaženim
Sedaj, vselej, na veke vse. —

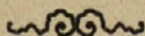
Druga velika maša je ob 10. uri pred poldnem. Mašuje možni škof, pa je pri maši na tronu tudi patrijarh, ki se zato zopet pripelje iz Jeruzalema, kamer se popoldne verne. V Betlehemu se opravi popoldne romanje na kraj, kjer se je angeli prikazal pastirjem, nadalje v kapelo sv. Jožefa in v mlečno

votlino, ki se tako imenuje, ker je kamen v nji mlečno bel apnenec, ki je po ustnem sporočilu tak postal, ker je nanj padlo nekaj kapelj mleka, ko je noter Marija dojila Jezusa, preden sta ona in sv. Jožef ž njim bežala v Egipt.

S tem je končano sv. božično opravilo v Betlehemu; popoldne sem se vernil v Jeruzalem.

Mesto Betlehem je podobno jutrovskim mestam: ozke ulice in vmazane, le terg pred baziliko Jezusovega rojstva je prostoren. Betlehem napreduje; posebno tisti, ki so bili v Ameriki, so sezidali veliko hiš, nekatere prave palače. Prebivavcev je nad 12.000, mej njimi latincev (katoličanov) nad 6000, razkolnih Gerkov nad 4000, mohamedancev 500, nezedinjenih Armenov okoli 200, protestantov nad sto, okoli sto zedinjenih Gerkov in nekaj koptov (egipčanov) in tujcev sploh. Ljudje so vpljudni in prijazni ter jako delavni. Poleg poljedelstva in živinoreje se pečajo posebno z izdelovanjem vsakoverstnih pobožnostnih reči (devocijonalij), križev, rožnih vencev, svetinjic itd., zlasti iz biserne matice. Betlehemčanke se odlikujejo po lepi narodni noši. Dekleta imajo Marijino družbo, ki se zbira v mlečni kapeli. Naš samostan v Betlehemu je star in precej prostoren; tam je šola modroslovja za naše klerike. Samostanska družina šteje okoli 30 oseb različnih narodnosti.

P. Benigen.

Iz pisem naših kitajskih misijonarjev.

P. H. B.

(Dalje.)

Ko je P. Engelhard vredil oni dve sitni pravdi, o katerih nam je zadnjič pripovedoval, je šel zopet na pot. Pogledati je hotel, kako se kaj derže njegovi na novo oglašeni katehumeni v tergu Pa-švej, o katerih nam je tudi zadnjič pravil.

»Radoveden sem bil,« pravi. »kako napredujejo moji verni. Bila je neznosna vročina tisti dan. Toda ves pot je bil obilo poplačan, ker sem našel pri njih toliko dobre volje. Kar po versti

sem jih spraševal o naših sv. nauk. Prav dobro so odgovarjali. Posebno so se odlikovali trije mladeniči. Ko sem vse potrebno vredil, sem jih povabil za velikonočne praznike na osrednjo postajo Či-švej. Onim trem mladeničem, ki so me že takrat prosili sv. kersta sem naročil, naj se še nadalje pridno uče, potem se jim vtegne za praznike želja vresničiti. Hitro sem jim obljubil to milost, pa ker sem videl pri njih posebno pridnost in nenavadno zajemanje, sem si dovolil tudi glede njih kersta izjemo.

Drugi dan sem se namenil oditi. Pa kaj sem doživel ponoči! Prej ta dan je bila huda vročina oziroma soparica, ponoči pa huda nevihta. Hiša, v kateri sem stanoval, je bila le slabo krita. Komaj sem malo zaspal, sem se že zbudil. Dež si je naredil pot skozi slabo streho in šel je brez usmiljenja nad me, ter nad mojo in mašno obleko. Hitro vstanem, ter razpnem svoj dežnik nad svojo, strežnikov pa nad mašno obleko. Tretjega sem deržal v postelji nad seboj in tako čakal jutra. Polagoma je nehalo deževati. Toda obleka se ni imela časa posušiti; moko sem moral navleči na se. En čas me je malo mrazilo, potem se je pa na meni posušila. Hvala Bogu, da mi ni nič škodilo.

Ker je hotel veliko noč obhajati v Či-šveju, je le mimo grede obiskal nekatere okoliške občine, potem se je pa vernil domov, kjer so ga katehumeni že željno čakali. Vsak dan je imel z njimi šolo, da jih vredno pripravi na veliko milost sv. kersta.

»Prišel je tihi teden. Kako so mi vstajali v spomin nekedanji dnevi, nekedanji tako slovesni velikonočni prazniki v domovini. In tu? Seveda je manjkalo tiste genljive lepote, pa je bilo drugače moje veselje tim večje. Po osem do deset ur daleč so prišle prej ta dan moje ovčice skupaj. Vseh, kerščenih in nekerščenih jih je bilo dve sto, kar je veliko, posebno če pomislimo, da je bilo zelo slabo vreme. Devetdeset kerščenih je prejelo sv. obhajilo. Deset odrasčenih in dva otroka sem kerstil. Mej temi so bili tudi omenjeni trije mladeniči in še eden katehumen iz okraja Pa-švej-i. Sè zaupanjem v božjo pomoč sem jih kerstil, ter jih poslal kot štiri evangeliste nazaj v njih domači kraj, da bi me z besedo in zgledom podpirali pri nadaljnjem delu. Nato sem tudi jaz vesel pel alelujo in moji verni so peli z menoj. Peli smo, da se je naša deset metrov dolga molitevnica

tresla. Slovesnost je spremljal milo doneč kranjski zvonček, bombarde so pokale, zastave so vihrale. Kaj hočete več?

Po veliki noči sem odšel s čolnom obiskat misijonske postaje ob reki Jan-cè-čjan. Koncem malega travna, ko sem bil od svoje glavne postaje kakih petnajst ur hoda oddaljen, dobim poročilo, naj se hitro vernem, smertno bolna mati enega kristijana me želi. Takoj ukažem obrniti. Približno dve tretjini pota sem napravil s čolnom, eno tretjino peš, pa sem bil okoli osme ure zvečer zopet na svoji glavni postaji. Odtod je bilo še dobro uro do bolnice. Hvala Bogu, še sem jo našel živo, ko sem ves prepoten prisopihal v hišo. O polnoči sem maševal in pokrepčal dobro ženico za pot v večnost z angeljskim kruhom.«

Majnik je naš misijonar večinoma preživel na osrednji postaji Či-švej. Ker je imel žensko šolo za sprejem sv. kersta, mu je bilo mogoče opravljati skromno majniška pobožnost. Za vnebohod je kerstil deset čišvejskih meščanek, kar mu je bilo v veliko veselje, ker je Či-švej jako razuzdano mesto, prava Sodoma. Za binkošti je odrinil na postajo Šia-pa-ho, odkoder je po treh mesecih obiskal p. Baptista, da sta se malo po domače pomenila in razvozlala razne misijonske vozle. Na binkoštno biljo je imel priliko opazovati veliko Kitajsko svečanost »zmajevih čolnov«, ki se obhaja vsako leto peti dan pete lune.*) Tako-le jo popisuje:

»Peti dan pete lune je paganski praznik. Ta dan vse počiva. Po ulicah je vse tiho, prodajalne so zaperte, sicer tako glasnih barantavcev ni slišati nikjer. Tím bolj živahno je po hišah okrog miz, ker tudi Kitajec hoče, da se praznik pri mizi, oziroma na mizi pozna. Popoldne je dirka s zmajevimi čolni. Kar le količkaj lezti more, staro in mlado, bolno in zdravo, vse hiti, raca in kobaca na breg bližnje reke. Višjo gospodo prinašajo v nosilnicah. To vam je res pisana množica, timbolj ker je vse, kar se le da, pisano napravljeno. Sonce pripeka, pa nič ne de, saj gre za čast malikov. Na rekah so že pripravljeni ozki čolni v podobi zmaja. V vsakega se spravi najmenj osem le za silo oblečenih veslačev. Dirka se začne. Bobnanje in ropotanje

*) Kitajsko leto šteje dvanajst lun. Vsako tretje leto je prestopno leto, ki ima trinajst lun.

z renami spremlja dirkače pri njih kosanju, gdo bo prvi na cilju. To traja do sončnega zahoda.

Kako zgodovinsko podlago ima ta njih narodna veselica sem zvedel od starega učitelja, ki sem ga poklical k sebi. Ta mož, ki ima po kitajsko rečeno veliko knjig v trebuhu, oziroma v želodcu, to se pravi da je učen, jih šteje že sedemdeset, pa brez očalov, kar je redko pri kitajcih, še jako lepo piše. Znan je ne samo kot literat (pisavec) ampak tudi kot tak, ki pije liter rad. Drugače je pa prav prijazen in postrežljiv. Tega sem torej vprašal, kaj naj pomeni slavnost zmajevih čolnov.

Pred več tisoč leti, tako mi je pravil, je živel v provinci Hu-nan vladar v veliki razkošnosti in razuzdanosti. Eden njegovih ministrov ga posvari, češ, da si s tem sam spodkopava prestol. Toda pohotnež, mesto da bi si opomin k sercu vzel, je ministra, dasi je bil njegov sorodnik, v zahvalo za blagohotni opomin v pregnanstvo poslal. Minister, znan kot zgodovinski pesnik, si je to tako k sercu gnal, da je obupal in skočil v jezero, da reši čast sebi in svojim. Ko je ljudstvo zvedelo za »junaški« čin svojega narodnega pesnika, je takoj zasedlo čolne in se začelo kosati, gdo bo prvi našel njegovo truplo. To je začetek tega slavlja. Ljudstvo se je potem vsako leto ta dan spominjalo nesrečnega ministra-pesnika. Najprej je ob bregovih rek darovalo duši rajnika, potem pa z dirkanjem slavilo njegov spomin. Na cesarskem dvoru se je prvič obhajala ta slavnost v sedmem stoletju pod dinastijo Tan. Dandenes se obhaja le še v nekaterih provincijah, pa le malo jih je, ki bi jim bila znana nje zgodovinska podlaga. Da se po tolikem času vendar še derži, je poleg kitajske starokopitnosti pripisovati ljudski veri, da bi se maliki maščevali, če bi jo opustili. Radi tega in drugih paganskih primesi, je kristijanom prepovedano pri nji kakerkoli sodelovati.

Binškošti, pravi naš misijonar, da je kar se da slovesno obhajal. Ko je obilnemu številu kristijanov in katehumenov pojasnil pomen praznika in jih podučil o darovih sv. Duha, so vsi skupaj goreče molili in prosili, naj bi jih v obilni meri razlil nad kristijane in pagane. Niso prosili zastonj. Komaj je prišel misijonar nazaj na glavno postajo, že so došli zastopniki okraja Či-min-ho, ki je okrog dvanajst ur hoda od Či-šveja oddaljen, s prošnjo, naj pride k njim, da jih sprejme mej katehumene.

»Kaj hočete veselejše novice za misijonarja«, poroča vës srečen, »kaker če mu pridejo ponujat duše, po katerih hrepeni ko jelen po studenčnici. Že več let smo gledali na oni kraj, pa nič. Ko sem bil lani tam, me še sprejeti niso hoteli. Zdaj me pridejo sami prosit. Seveda sem jim rad vstregel. Na biljo sv. Antona Pad. ob 5. uri zjutraj smo odrinili in došli ob 5. uri popoldne, vsi zdelani od vročine. Pa že pri sprejemu ie bil ves trud pozabljen. Sprejeli so me glavarji tistega kraja. Mej pokom bombard sem šel v za sprejem pripravljeno hišo, ki je bila kar oblegana od radovednega ljudstva. Po prijaznem pozdravu smo se začeli o njih nameri razgovarjati. Spoznal sem, da jih pravi nameni vodijo v naše naročje. Silno so mi bili hvaležni. Tri in osemdeset družin se je oglasilo. Bogata žetev! Obljubil sem jim, da bom vse storil za nje, kar mi bo mogoče, samo če bodo goreči.«

Potem ko je obiskal naš misijonar še postaji Ši-ma-fan in Nje-če-gan, se je za praznik sv. Petra in Pavla zopet vërnil domov v Či-švej, kjer je zaključil žensko katehumenatsko šolo, ki jo je vzdrževal s podporo slovenskih dobrotnikov. Dve so bile že toliko podučene, da jih je kerstil, drugim pa je odločil kerst za pozneje. Komaj se je odkrižal teh skerbi, pa so ga tlačile že druge, še težje.

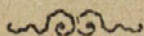
»Vročina pritiska«, toži, »suša preti. Gorje vbogemu kitajcu, če bo slaba riževa letina. V malem in velikem travnu mu je rumeno-strupeni prah iz puščave gobi (kitajsko sa-mo) vničil skoro vso pomladno žetev. Vse upanje je stavil na riž, ki ga bo žel velikega serpana. In zdaj preti suša. Vbogo ljudstvo, vbogi misijoni!«

Ta preteča nesreča ni samo ljudstvu in misijonarjem stiskala serca, ampak je skerbela tudi vladajočo gospodo. Zato so se sami mandariní ponižali in hodili malike prosit za dež. Da omehčajo njih terda serca so zaukazali njim na čast celo splošen post. Tudi mandarin, v čigar okrožju deluje naš misijonar, je šel v pagodo nad malika, ki ima dež črez, in ga prav terdo prijel. »Ko je po gotovih znamenjih večkrat vprašal malika, če bo dež, je dobil vedno nepovoljen odgovor. To je mandarina tako razkačilo, da je prav jezno zerenčal nad njim. Ko le nič ni bilo, ga ukaže nesti na sonce, da mu glavo razbeli in tako na sebi spozna, kaj je vročina in suša. Vbogo maliko-

vavstvo! Da bi skoraj padel blagodejni dež milosti božje na taka zaslepljena ljudstva.«

Kmalu na to je ta mandarin, ki si je upal celo malika strahovati, obiskal našega misijonarja, kteremu je, kaker smo že dovedali, jako naklonjen.

»Imel sem ravno v mestu (Či-švej) misijon,« tako piše, »zato kem šele ob polu sedmih maševal. Mej zahvalnimi molitvami po sv. maši mi strežnik naznanj, da me mandarin z obilnim spremstvom čaka. Takoj sem dal odgovor, da sem pripravljen. Malo sem slutil, da pride, ker sem ga prej ta dan jaz obiskal, vender se tega nisem nadejal tako zgodaj. Sicer pa kitajska olika zahteva bolj zgodnje obiske, zlasti poleti. Čez dan se nihče ne pokaže na ulico radi neznosne vročine. Seveda ga nisem pustil čakati, ampak sem takoj odšel v svojo »palačo«, da ga sprejemem, kaker se zahteva. Ne zahteva se pa v sedanji napredni Kitajski nič posebnega. Priprost evropejski poklon zadostuje. Visoki gost je prišel v spremstvu policijskega komisarja in vojaštva. Mej kar mogoče dobro postrežbo smo se mariskaj pomenili. Tako priliko vedno dobro porabim. Vse svoje politične težave mu razodenem in priporočim. Na ta način marsikaj dosežem, kar bi drugače ne.«

Kratko letno poročilo iz ljubljanske skupščine.

O vizitacijah izveršenih v prvi polovici letošnjega leta sem glavne stvari že povedal. Ostane še nekaj malega sporočiti o onih, ki so se opravile v drugi polovici.

V Šent Vidu nad Ljubljano so se udje vizitacije prav pridno vdeležili. Ker niso imeli doma rednih mesečnih shodov, so se jih mnogi vdeleževali v Ljubljani, vender sem toplo priporočil, naj se shodi doma redno obhajajo, kaker zahteva vodilo. Ž njimi bi se dosegli lepi vspehi. Odbora dosedaj niso imeli; zato smo izbrali primerno število odbornic za ženske in enega odbornika za moške. Sicer pa moram vse ude pohvaliti, da so vestni v izpolnjevanju vodila.

Na I g u šteje skupščina do 150 udov. K vizitaciji so prišli razen bolehnih vsi. Odbor je dober in skerben, voditelj vnet, shodi redni, prejemanje sv. zakramentov pogostno. Priporočil sem, kaker drugod, tako tudi tukaj, naj »Cvetje« bolj pridno naročajo in prebirajo in naj se ne odtegujejo dolžnosti vodila glede miloščine.

Skupščina na J e ž i c i je vredna pohvale. Izmej vseh dosedanjih je bil ta voditelj najbolj vesten za letno vizitacijo. V najlepšem redu je zapisnik, blagajniški računi so do pičice natančni in gospod voditelj, ki se z mladeniško živahnostjo bliža zlati maši, še vedno v svoj zvezek, menda je ta že tretji, redno piše pridige in nauke za shode tretjega reda. Če primerjamo število udov tretjega reda v raznih skupščinah s število župljanov, moramo reči, da je skupščina na Ježici v tem oziru ena največjih, poleg tega pa tudi ena najboljših. Udov je vpisanih 210. Če sem prav preštel, je sedaj živčih udov še skupaj 173. —

Da je skupščina tukaj v tako lepem redu, to je sad večletnega truda in ljubezni, s katero se vodi. Tudi tu ni šlo vedno vse gladko, zakaj zaznamovanih je deset udov, ki so bili izbrisani in še pri tej zadnji vizitaciji smo morali eno osebo izčrtati iz zapisnika.

V pozni jeseni je bila vizitacija na V a č a h. Prav potrebna je bila. O njenem vspehu bom laglje sporočil drugikrat.

V Š t a n g i se tretji red lepo razvija. Gospod župnik ga vodi zelo vestno in z veliko vnemo, udje so prav dobri, organizacija je izpeljana, shodi so redni, sv. zakramente pogosto prejemajo. Ta najmlajša skupščina obeta mnogo lepih sadov.

V i p a v a ima svojo skupščino že od leta 1887., torej je ena najstariših iz ljubljanskega samostana vstanovljenih skupščin. Pa je tudi dobra z ozirom na vodstvo in ude. Šteje skupaj okoli 170 živčih udov. Shode imajo vsaki mesec in vse drugo je zares zgledno.

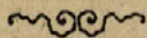
V Š m a r i j i pod Ljubljano je bil tretji red nekako zaspal. Novi gospod dekan se je zopet zanj zavzel. O vspehu vizitacije bo še le drugikrat mogoče kaj povedati.

Pri tej priliki moram še nekaj zapisati o ljubljanski skupščini, ne zato, da bi hvalil kogerčkoli, ampak da nekoliko vtešim

nevoljo tistih, ki tretji red obsojajo ko nedelaven in za sedanji čas nepripraven.

Ljubljanski udje tretjega reda so se v tem letu prenovili in poživili z duhovnimi vajami, ki so bile posebej za moške in posebej za ženske. Verh tega so imeli osebno vizitacijo, ki je prav dobro vspela in mariskaj zravnila, kar ni bilo vrejeno. Molili so več, ko kedorkoli v Ljubljani, posebno v tem vojnem času; darovali so mnogo sv. obhajil in odpustkov za padle vojake. Več se jih je posvetilo strežbi ranjenih, še več je bilo za to službo pripravljenih, če bi jih bili potrebovali. Mnogo so darovali za ranjence tudi v denarju, pri vojnem posojilu so bili zraven. Posebej so zbrali po voditelju nad tristo kron za obleko ranjenih vojakov in jo razdelili potrebnim. Tudi za begunce so spravili skupaj dosedaj več zimske obleke in nad sto osemdeset kron. — Za god sv. Elizabete so naše tretjerednice pripravile 5 dečkom in 14 deklicam popolno zimsko obleko in mnogim razdelile veliko druge obleke. Podpirale so s pomočjo miloščine »kruh sv. Antona« vsaki mesec nad sedemdeset vbožcev, ki so zares podpore vredni in potrebni. Par vmerlih je ravno za vboge tretjega reda zapustilo od svojih prihrankov blizu sto kron, ki so se mej vredne razdelile. Veliko drugega so naši udje storili po drugih društvih n. pr. v dijaški kuhinji itd. Ljubljana nima dobrodelnega društva, v katerem ne bi bilo gotovo število udov tretjega reda.

O. S. Z.

Tretji red v naši kapucinski redovni okrajini.

Ni ga menda kraja, kjer bi bila tako dobra tla za 3. red, kaker na Spodnjem Štajerskem. Tukaj nekaj poročil iz Celja. Od začetka (1850) pa do leta 1880 je 3. red kot žlahtno drevo rastel in cvetel le v samostanski cerkvi pri kapucinih, a ko je prevzel vodstvo 3. reda ranjki nepozabni P. Gregor Jenič, je donesel mladike tega žlahtnega drevesa v različne župnije ter jih tam posadil. O kako krasno vspevajo te mladike, kako močno so se vkoreninile, kako žlahten sad rodijo ... In kar je začel.

P. Gregor, to nadaljujejo njegovi nasledniki voditelji 3. reda v Celju. Vedno bolj in bolj se širi 3. red mej dobrim štajerskim ljudstvom.

Sprejetih je bilo do sedaj že veliko nad 28 tisoč. Samo v osmih letih (1906—14) je bilo vpisanih nad osem tisoč, med temi 1035 mož, 578 mladeničev. Posebno se mi zdi vredno omeniti, da jih je v eni župniji (Konjice) na enkrat vstopilo 97 mož! Čast jim! Po 40, 50—60 mož je bilo pa večkrat v različnih župnijah sprejetih. Da povsod pridne matere in dobra dekleta v obilnem številu pristopajo, skoraj ni treba posebej omeniti. Čast tudi štajerskim duhovnikom, ki so zelo vneti za III. red in ga prav skerbno vodijo v svojih župnijah.

V povzdigo 3. reda in v spodbudo tretjerednikov so se že skozi 3 leta vsako leto veršile v Celju »Duhovne vaje« za 3. red, ki so se vedno sijajno obnesle.

Tudi v Škofji Loki so se letos od 16.—19. nov. obhajale »Duhovne vaje« za 3. red. Tretjeredniki in tudi drugi verniki so je jih v ogromnem številu in z veliko vnemo udeleževali. »Pri kapucinih imajo misijon« so rekli ljudje, pustili so vse delo ter pridno prihajali v cerkev. Neketeri so prišli vedno vsaki dan po 3—4 ure daleč in še več.

Vsaki dan so bile tri pridige: Začetek (I. pridiga) je bil že v nedeljo (15. nov.) popoldne. — Namen vseh pridig je bil, da bi tretjeredniki, in tudi drugi, tembolj spoznali visokost, dobrote, potrebo in dolžnosti 3. reda, in da bi tretjeredniki tembolj goreči bili v spolnovanju svojih redovnih dolžnosti. Drugi pa, da bi dobili veselje za 3. red in da bi pristopili.

Vspeh duhovnih vaj je bil res lep. 3600 jih je bilo obhajanih, 135 pa sprejetih v 3. red. Hvala Bogu! Bodi vse v večjo čast božjo, v povzdigo 3. reda v našem kraju, tretjerednikom po v spodbudo in v zveličanje!

Tudi v Kerškem se je letos 22.—24. febr. veršila enaka pobožnost za 3. red pri oo. kapucinih; združena je bila ob enem v 40. urno pobožnostjo. Pridig je bilo vseh skupaj pet. Udeležba je bila velikanska. Obhajanih je bilo 1800. Priglasilo se je tudi precej znatno število novih udov za sprejem v 3. red. Omenjeno bodi, da se 3. red zelo širi med dobrim dolenjskim ljudstvom in med pridnimi Štajerci. Hvala Bogu!

P. L.

Jožefa Škrinjarja kerščanski nauk o upanju.

P. H. R.

(Dalje.)

IV.

»Iščite najprej nebeško kraljestvo in njega pravico, vse drugo vam bo priverženo«, tako torej veli in obeta naš Gospod Jezus Kristus.

To se pravi, »skerbite najbolj za to, da boste pobožno in bogaboječe živeli; druge časne reči vam bodo že dane, saj vidite, da Bog za vse svoje stvari ljubeznivo skerbi.« V nekem drugem kraju pravi Kristus: »Kaj ne veste, da se dva vrabca kupita za en vinar, in glejte vender nobeden brez volje mojega Očeta na zemljo ne pade. Vam so pa še celo lasje na glavi sešteti. Nikar se torej ne bojte! vi ste veliko več vredni od vrabcev.«

V.

... Terdnemu zaupanju je od Boga vse obljubljeno in terdno zaupanje v Boga je tako vsacemu človeku potrebno, da se sicer nobeden nebeškega zveličanja nadejati ne more. Mi Bogu nobene večje časti in nobene večje podložnosti skazati ne moremo, kaker če mu verujemo, kar je govoril, in če se na njega zanesemo in vse to doseči upamo, kar nam obljubuje.

VI.

Če je vže človek, kateri je po besedah sv. Pisma lažnjivec, ražaljen, če se nanj ne zanesemo, kolikanj več mora biti Bog ražaljen, ako ne upamo nanj, ki je večna resnica in torej vselej zvest v svojih obljubah? Naše zaupanje v Boga mora biti zmirom tako veliko in terdno, da ga nigdar nobena reč zmanjšati in oslabiti ne sme.

VII.

Neki imeniten in neizrečeno bogat kralj, ki je vselej na tanko spolnil, kar je govoril, reče vsem svojim vbogim podložnim oznaniti, da naj se nanj zanesejo, da naj le k njemu pridejo in da jim bo vsega obilno dal, kar koli potrebujejo. Kaj mislite,

ali se ne bodo le-ti podložni terdno zanesli na svojega kralja, od katerega vedo, da jim lahko pomaga in da vse, kar obljubi, na tanko derži? In zdaj sami sklenite, ali se na Boga ne zanašamo tisočkrat bolj lahko, ker je mogočnejši in bogatiji, kaker vsi kralji na svetu, in ker vemo, da je neskončno usmiljen, ker je iz ljubezni do nas svojega edinorojenega Sina v smert dal, da bi nihče izmed nas ne bil pogubljen, ampak da bi vsi večno življenje imeli. Da! vanj naj zaupamo, ker on za nas, kaker ljubeznivi oče za svoje otroke, zmirom skerbi in tudi hoče, da najga v molitvah po imenu (oče) kličemo.

VIII.

Vi boste morebiti rekli: je že prav! pobožni človek se že lahko zmirom (na Boga) zanaša. Ali kakšno zaupanje hoče grešnik imeti, kateri je cel čas svojega življenja Boga žalil in celo nič za nebesa ni storil? — Ali vidite, tudi grešnik, dokler na svetu živi, upanja v Boga nikoli zgubiti ne sme, ker upanje je edino, s čemer se more pred večnim pogubljenjem obvarovati!

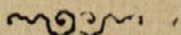
IX.

Grešnik! ti praviš: Število mojih grehov je preveliko in pokore še obene. Kako smem torej jaz na božjo milost račun delati, ker bo po besedah sv. Pisma še pravični pred njim komaj obstal? Kristijan! je že prav, da se Boga bojiš, pa zakaj se sam pogubljaš? Ker te še Bog ni pogubil, vedi, da vse pregrehe sveta njegovega usmiljenja ne presežejo. Po besedah samega Jezusa nobeni grehi tako veliki niso, da bi od Boga odpuščeni biti ne mogli, zunaj tistih, kateri so zoper sv. Duha. Te pa človek takrat stori, ko se božji milosti, pač eni božji resnici zoperstavi. In glejte, ravno to bi bil greh zoper sv. Duha, ako bi človek nad božjo milostjo obupal.

X.

Kristus pravi, da ni zavolj pravičnih, ampak le zavolj grešnikov je prišel na svet, ne da bi ljudi pogubljal, ampak da bi vse tisto, karkoli je bilo zgubljenega, zopet nebeškemu Očetu pridobil. Grešnik, ki praviš, kako pokoro bom jaz Bogu zavolj svojih nagnjusnih grehov pokazal? Če nimaš tudi nič drugega, tako mu pa pokaži ceno njegove sv. Kervi, katero je na križu za te do zadnje kaplje prelil. Desni razbojnik Kristusu tudi nič

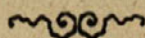
dobrega pokazati ni imel. Ako bi bil le na svoje hudobije gledal, bi bil kakor kralj Savelj in Judež Iškarjot kar obupati moral, toda v Kristusovo zasluženje in njegovo neskončno milost je zaupal in s ponižnim srcem k njemu zdihnil: »Gospod, spomni se me, keder prideš v svoje kraljestvo.« In Kristus je le-to terdno zaupanje tako poplačal, da mu je precej obljubil, da bo še tisti dan ž njim v rajū.

Priporočilo v molitev.

V pobožno molitev se priporočajo b. r. E d m u n d V e h o v e c, lajik 1. reda sv. Frančiška, † v 76 letu svoje starosti, 57. svojega redovništva 15. grudna 1914 v Ljubljani; pokojni udje III. reda skupščine m a r i b o r s k e: iz Slov. Bistrice: Johana Goltes, Lovrenec Brumec, Ana Spanbauer, Miha Verhovšek, Agata Ozimič, Martin Štefančič, Franc Kumer; iz Cirkovic: Marija Beranič; iz Ribnice na Pohorju: Marija Pesnik, Marjeta Pisnik; iz Slivnice pr Mariboru: Marija Goričan, Ana Kosi; s Ptujске gore: Katarina Jernejšek; od Sv. Lovrenca na Dravskem polja: Neža Medved, Neža Bogme, Jera Bogme, Katarina Turk, Ana Ozmec, Jožef Blazina, Katarina Frangež, Neža Frank, Elizabeta Jurič, Marija Sardinšek, Jera Drevenšek, Anton Kukovič, Jera Mohorko; iz Maribora: Johana Weber, Helena Thümel, Marija Hojnik, Celestina Fehrenbach, Marija Löschnigg; od Sv. Ilja v Slov. goricah: Karolina Lesjak; iz Tinj: Marija Leskovar, Helena Stegne, Urša Jenžič; iz Hoč: Katarina Bračko; od Sv. Barbare pri Vurbergu: Antonija Hammerščak; iz Maribora: Jožef Kregar, Katarina Rakuša, S. M. Emerika Turk, šolska sestra † 19. nov. 1914 na Kamnici v 31. letu svojega življenja.

Dalje se priporočajo v molitev: Amalija Bovcon iz Oseka, bolnica ki ima 8 otročičev od 6 mescev do 12 let in je ko mati pri njih silno potrebna; tretjerednica Marija Pengov v neki važni zadevi.

Zahvalo za vslišano molitev

v neki važni družinski zadevi naznanja na čast sv. Frančišku in sv. Antonu A. R.

Rimsko-frančiškanski koledar

za leto 1915.

Mesec februarij ali svečan.

1. nedelja: 4. po razglasenju Gospodovem; bl. Andrej, sp. 1. r. P. O.

2. ponedeljek: svečnica, V. O., P. O.

3. torek: bl. Odorik, sp. 1. r. P. O.; sv. Blaž, šk. m.

4. sreda: sv. Jožef Leoniški, sp. 1. r. kap. P. O.

5. četrtek: sv. Peter Kerstnik in tovariši jap. mart. 1. in 3. r. P. O.;

6. petek: spomin sv. križevega pota, V. O., P. O.; sv. Agata, d. m.; sv. Doroteja, d. m.

7. sobota: bl. Anton Stronkowski, sp. 1. r.

8. nedelja: 1. predp.; sv. Janez Matski, sp.

9. ponedeljek: bl. Egidij Marija, sp. 1. r.; sv. Apolonija, d. m.

10. torek: spomin molitve našega Gospoda J. K.; sv. Skolastika d.

11. sreda: prikazanje Marije brezmadežne v Lurdu.

12. četrtek: bl. Ivana Valeška, vd.

13. petek: sv. vstanovniki reda služabnikov Marijinih; bl. Viridijana, dev. 3. r. P. O.

14. sobota: sv. Andrej Korzinski, šk. sp.; sv. Valentin, m.

15. nedelja: 2. predp.; sv. Romuald, opat.; prenesenje trupla sv. Antona Pad.

16. ponedeljek: bl. Filipa Marerij-ska, d. 2. r.

17. torek: spomin terpljenja našega G. J. K.; sv. Hilarij, šk. cerk. uč.

18. sreda: sv. Marcelj, papež m.; sv. Simeon, škof m.

19. četrtek: sv. Konrad Pijačenski, sp. 3. r. P. O.

20. petek: sv. Rajmund Penafortski spoz.

21. sobota: sv. Angela Meriči, d. 3. r. P. O.

22. nedelja: 3. predp.; sv. Marjeta Kortonska, spok. 3. r.; P. O.

23. ponedeljek: sv. Petra stol v Antijohiji; v kapuc. cerkvah: sv. Marjeta Kortonska, P. O.

24. torek: sv. Matija, apostelj.

25. sreda: pepelnica; bl. Sebastijan, sp. 1. r.

26. četrtek: sv. Ignacij, škof m.

27. petek: spomin tern. krone Kristusove; bl. Janez Triorski, m. 1. r.; bl. Evstahija, d. 2. r.

28. sobota: bl. Tomaž Korski, sp. 1. r.

Opomba: Vsaki torek je P. O. za vse, keder je v frančiškanskih cerkvah na čast sv. Antona Padovanskega sv. Rešnje Telo izpostavljeno.

P. O. pomeni popolnoma odpustek za vse verne v frančiškanskih, kapucinskih, minoriških, uršulinskih in samostanskih tretjerednic cerkvah.

P. O. pomeni popolnoma odpustek samo za ude 1., 2. in 3. reda sv. Frančiška in uršulinke.

V. O. pomeni vesoljno odvezo s popolnoma odpustkom za ude 1., 2. in 3. reda sv. Frančiška in uršulinke.

